

39 Zaterdag 25 Mei 2019

Gisteren zat er een kaartje bij de post van twee mensen die ik een lange tijd niet gezien heb, maar die me wel zeer dierbaar zijn. Wat er op de kaart stond, doet er niet toe. Wat me wel heel erg raakt, is dat er zoveel mensen zijn die meeleven. Ik krijg berichten en post van familie, vrienden, maar ook van mensen die ik nog nooit ontmoet heb. Bij sommige berichten krijg ik een glimlach op mijn gezicht, maar er zitten ook reacties tussen waarbij ik een traantje weg moet pinken. Het bewuste kaartje van gisteren was er zo één. Zodra alle ellende achter de rug is ga ik daar zeker snel weer eens langs!

Door de jaren heen heb ik heel veel mensen leren kennen. Met sommige hou je contact, maar met anderen verwaterd dit weer. Door mijn stemgeluid vergeten mensen mij echter niet snel. De situatie waar ik me nu in bevind heeft zich ook als een lopend vuurtje verspreid, met het gevolg dat ik dus uit alle hoeken lieve

berichten krijg. Op die momenten besef ik maar weer eens hoeveel ik van geluk mag spreken met zoveel lieven mensen om me heen.

Op de momenten dat ik even een dipje heb, gaat de telefoon, staat er iemand aan de deur of krijg ik leuke post en verdwijnt de dip als sneeuw voor de zon. Er zijn ook zat mensen die er alleen voor staan, en er zelf maar uit moeten zien te komen.

Het kan natuurlijk zomaar zijn dat dokter Cees volgende week maandag zegt dat ze nu verder niets gaan doen en het voorlopig nog even aankijken. Als ze het goed in de gaten houden, zien ze wanneer er zich iets ontwikkeld en kunnen ze alsnog ingrijpen.

Wat de keuze ook zal worden, ik vind het allemaal prima. Voor mij is het belangrijkste dat ik weet waar ik aan toe ben, en verder kan.

Mocht er wel een behandeling volgen, dan ga ik me daar op storten en zorgen dat ik die behandeling goed doorkom en snel verder kan herstellen.

Als ze ervoor kiezen om het hierbij te laten dan ga ik ondanks adviezen van mijn omgeving, vol gas werken aan mijn conditie zodat ik weer redelijk normaal kan functioneren.

Het is moeilijk uit te leggen aan iemand die niet in deze situatie zit. Ik wil zo graag meer, maar het kan gewoon nog niet. De reactie is dan vaak: “Neem je rust, en ga niet te snel”, maar dat is makkelijker gezegd als gedaan wanneer je zo graag wilt.

Ik zit regelmatig 's avonds op de bank en neem me dan voor om de dag erna niks te doen en mijn rust te pakken. De volgende dag gaat het dan toch weer kriebelen. Het is niet zo dat ik dan gelijk een marathon ga lopen, maar in mijn geval is op dit moment elke inspanning een opgave.

De enige manier om hier vanaf te komen is volgens mij toch gewoon doorzetten en het blijven proberen tot het wel lukt.

Gisteravond was de prijsuitreiking van De Gele Kanarie Cup in de zaak. Dit is kort gezegd een voetbalpoule die het hele seizoen loopt. Ik speel hier zelf niet in

mee, maar als er iets te vieren valt dan moet ik daar natuurlijk wel bij zijn. Het leuke aan dit spel is dat de persoon die als laatste eindigt, door de overige deelnemers met taart bekogeld wordt. Gisteren liep het allemaal iets anders. De verliezer zat aan de bar en buiten vlogen de taarten over en weer. Sharon vond het nodig om met uiterste precisie een taart op mijn fontanelletje te plaatsten. Ik kon dit natuurlijk niet op mij laten zitten en trok een sprintje om wraak te nemen. Het sprintje op zich ging goed en we hebben ons kapot gelachen want iedereen (behalve de verliezer) zat onder de taart. Natuurlijk voelde ik achteraf wel dat het sprintje niet echt verstandig was, maar dat is het risico van het vak.

Vandaag ga ik nog even lekker de deur uit. Dalijk naar Varkenoord bij de Sportclub kijken en een beetje slap ouwehoeren. Na de operatie van vorig jaar at ik daar mijn eerste stukje vlees weer. Dat zit er nu niet in, maar het is wel weer een stap in de richting van het "normale" leven, tussen de minst normale mensen....